

ביצד הרגל פרק שני בבא קמא

(א) יומא כב ג' ועי' שם שם כפי' רש"י ד"ה כמה לא חלי, (ב) ד"ב ד' (א) ד"ב קח, (ג) ד"ב ד' (ד) גיטין סג', (ה) (שבעות מה, א) (א) (מי לא שבת), (ו) (ברכות ט, ו) (ש"ש), (ז) (מגילה י' ב"מ), (ח) (מגילה י"ט, ט) (מגילה י"א, ע"ש מעילה כ' ע"ש), (י) (בב"מ ט: א"י רבא), (יא) ע"א ע"ד שלא יצאו אלא למי,

הגהות הב"ח

(א) נבי' ר' יהודה אומר חף זה דר' כל' וזהו ה' ממק:

גליון הש"ס

בב' לבי תשכ"ט. עי' מ"ל פ"ג מהלכות עבדים הלכה ט:

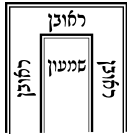
רבינו חננאל

ובתר דשמי' רב חסדא בתלמידי לרב לרמי בר חמא פשיטה ליה מיהא דתנן אמר נהנה משלמת מה שנהנה. ודחי' לה ואמרי' ולא היא, בעי' זה נהנה וזה לא חסר, ומתני' זה נהנה וזה חסר, וזה דתנן במעילה פ"ה טל אבן או קורה שלחך, כנא בתוך ביתו לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרוטה. ואמ' שמואל הווא שוה פרוטה לא פי ארובה, שאם רצה נוטלה, אבל אם בנאה בתוך הבית, חייב מיד. ודיוק' ר' אבהו מדברי שמואל ואמר זאת אומרת הדר בחצר חברו שלא מדעתו צריך להעלות לו שכו, ושמוע' ליה ר' יוחנן ושתק, קבעה בשמיה, ולא היא, אלא דשתק ליה משום דלא אשגח ביה, רסבר לה כדורבא דאמי שכירות הקדש שלא מדעת

הא איספספית. דלי לאו חצר דידי הוה אומר אחריתי: לבי שמשני לי. כשתשמשני שימוש אחד אומר לך: כך ליה סודרא. קיפל לו סודר שלו: משלמם מה שנהנית. אלמא חצר הנאה אלונין: גברא דמריה סייעיה. רמי בר חמא: דאע"ג דלא דמיא. ההיא צעיר

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

למתניתין: קיבלה. רב חסדא מיניה ולא ארבעה מידי: מפקד להו. ולא חסר מידי דהא סופו לאיצוד: משלם ריחוסי. שהיה לו לראובן שלש עדות אצל שדה שמעון משלם רוחותיו: וגדל. ראובן את הראשונה סמוך לשדה שמעון לצד מחיצות חצונות שהיו לו צינו לשאר הצקעות: ואם השנים והשלישים. כוה: אין מחייבין אותם. אין שמעון כלום

דמאי אהני ליה הכי שדה פתוחה מלד רביעית: הא רביעית. הא אם היה לו לראובן ד' עדות מארבע רוחות של שמעון וגדלן מחייבין את שמעון לתת את חלקו במחיצות הפנימיות צביו לראובן: זה נהנה. שמעון: וזה לא חסר. ראובן שהרי יש לו לגדל שדה: הקיפא יסירא. דלי לאו שדה של שמעון צין שדומי הוי סגי ליה במחיצות חצונות והווי כל שדומי גדורים והלכך חסר הוא בשבילי: אם עמד ניקף וגדל את הרביעית. גלי אדעתיה דניחא ליה בהקיפו של ראובן ומגלגלים עליו את הכל לתת את חלקו בג' מחיצות פנימיות של ראובן: אם מקיף. הא אם קנה מקיף עוד שדה רביעית אצל שמעון וגדלה פטור שמעון: לדידי סגי לי צנעירא בר וזוה. לא היה יכולת צדי לגדור גדר של אצנים וסגי לי בגדר קואים בר וזוה להדליל ציני וציני:

הצנים והעלייה. צית של זה והעלייה שעל גבה הויה של אחר: ליאופויו. מה שהוציא על הצנים. אלמא מדיהיה ליה כל יאופויו ואינו מנכה לו שכן מה שעמד צבית אלמא זה נהנה שהיה לו לשכור אחרת וזה לא חסר דצלחו הכי לא צעי איהו למצנייה פטור הנהנה: דצית לעלייה משפעה. שעל הצית לצבול העלייה הלכך הדין עס זה לדור צו: רבי יהודה אומר כו'. אמתא קמא פליג דבעל העלייה צריך להעלות שכן דבעל הצית: שחוריתא דאשייפא. שמשחיר לו הכתלים הלכך חסר הוא אצל צית יסן לא: שלחם צי רבי אמי. להא צעיר דלעיל זה נהנה זה לא חסר מהו: אם חסר. זה עמד צבית דלא קיימא דלאגרא: כתישצ' צביר. נעין צה: לאו פירוש אסמא. לאו צהדיא שמעה רבי אבהו מיניה דר' יוחנן: נעל און או קורה. מפרש במסכת מעילה (ג) דבגזבר עסקינן: לא

מעל. דמעיקרא נמי ברשותיה הוי כי השתא ולא שינוי הוא: נפנה להצירו. קנייה חצירו דגזבר יש לו רשות ליתן זה שהוציא לחולין מעל: צנאה. גזבר בתוך ביתו לא מעל כו'. והוא שפניה ע"פ ארובה. ולא קבעה צנעין דלא הוי שינוי הלכך לא מעל עד שידור מתחיה: ואם אומרת. ליכא למימר שלא מדעת דדעת שכינה איכא הלכך כהדיוט מדעת דמי: אין

הא איתתניה. אפילו למ"ד בפ"ק דצ"ב (דף יב:) כופין אותו על מדת סדום ויהצין ליה אחד מנכר שאני הכא שהיה יכול למועו מתחילה מלדור צביתו ולמ"ד התם מעלין ליה כנכסי דבר מוריון משום דדמי למועו חצירו מתחילה לדור צביתו אצל הכא

כבר דר ואם תאמר ההוא דתחז לו חצירו צבית בעלייה דריש אלו נערו (במכות דף ל:) אמאי חייב האוכל זה נהנה וזה לא חסר הוא שאם היה מחזיר הימה נמאסת ואין שיה כלום וי"ל דלא דמי הוואל ונהנה מחמת החסרון שהיה מתחילה מידי דהוי אהא דתנן מתוך הרחבה משלם מה שהניח דלענין לא מחייב דהוי שן צרה"ר אלא אהנאט מעיו מחייב אע"פ שאם מחזירו אין שיה כלום: אפקודי מפקד דהו. לא לגמרי דא"כ אפילו מה שנהנית לא משלם אלא מחייאש מהס שסבור שיתקלקלו מחמת שרצים דורסים עליהם (ע"ד שלא יצאו לדמי מה שנהנית: אלא גרמת לי הקיפא יתירא. מתוך פירוש הקונטרס משמע דמיירי בגדר צנעין שדהו לשדה ניקף וקשה להיך חשיב ליה זה נהנה וזה אין חסר הוואל שכל אותו הגדר לא נעשה אלא להפסיק צין שדומי לשדה ניקף ועוד דהוה ליה למימר את גרמת לי כל זה ההיקף דהקיפא יתירא משמע שגרם ליה להרבות אלא נראה שמצוץ סביב לר' רוחות הקיף והקיפא יתירא משום שמחמת שדה האמנעי ההיקף גדול יותר מדאי: אם עמד ניקף. צנעין המשנה ל"ג צהדיא ניקף אלא ללישנא דמפרש התם דקאי אהיקף דייק הכא: מעמא דהיקף הא מקיף פטור. ואפילו רבנן לא פליגי

אלא משום דא"ל את גרמת לי הקיפא יתירא וא"ת ומה זה נהנה וזה לא חסר פטור אפילו עמד ניקף נמי וי"ל שאני עמד ניקף דגלי אדעתיה דניחא ליה בהוצאה ולא דמי לדר צנעין חצירו דלא גלי אדעתיה אלא צנעין: ר"ש ר"י אומר. ואפילו רבנן לא פליגי אלא משום דציתא לעלייה משפעה: נהנה צבירא בוי. בפ"ק דמגיגה (דף י:) פריך מבי מגול גזיה מה לי הוא מה לי חצירו ומשני צנעין הן המסורות לגזבר עסקינן וא"ת מ"מ למעול דהוי מתכוין לקנות ואפילו למ"ד (ב"מ דף מה) שליחות די צריכה חסרון ה"מ כשאין מתכוין לקנות הכל וי"ל דאין אדם מועל אלא במתכוין להוציא מרשות מי שהוא והכא הוא סבור שזה הוא: והוא שהיה ע"פ ארובה. הוי שינוי הלכך לא מעל עד שידור מתחיה ותימה כי קבעה נמי לא קני ששינוי החזר לברייתו הוא כדאמר צנעין קמא (לקמן יא:) האזי דגול נכסא מחצירה עבדיה וזוי לא קני צנינו מ"ט דהדר עבד להו נכסא: אשגחיה לא אשגח ביה. ושמאל עמנו דהר ציה כדאמרין בפ"ק השואל (ב"מ דף טז:) כדדיוט

מדקמי דכי דר מתחיה חייב ואע"ג דלא מדעת הקדש עמד: בהקדש ליכא למימר שלא מדעת דדעת שכינה איכא הלכך כהדיוט מדעת דמי: אין

לח א ב ג מיי פ"ג מהלכות שנים הלכה ג סמך שני פ"ג טור ש"ע ח"מ סי' קנח ספקי ו וע"ש: לח ד מיי שם פ"ד הלכה ג סמך שם ט"ש ע" ח"מ סי' קסד ספקי ה: ב ה מיי פ"ג מהלכות גולה ואברהם הלכה ט סמך שני ע"ג טור ש"ע ח"מ סי' שסג ספקי ו: ב ה ו מיי פ"ג מהלכות מעילה הלכה ז ח וע"ש בב"מ סמך שני ר"י: ב ה ז ח מיי שם הלכה ח:

מוסף רש"י

כמה לא חלי ולא מרגיש גבירא דמריה סייעיה. כמה סמוך ומונעם ואין צריך ללמד מכל רעה מי שהקדיש צביו (יומא כב:) המוקף חצירו משלש רוחותיו. שקה ג' שדות סביב שדה חצירו לשלש מריה וגדל את שלשן ומתא משלם רוחותיו וזו עסק משלם רוחותיו (ב"מ דה) אלא מחייבין אותו. לתת חלקו דלמחזיק דקמס בקעה מקום שנהנה שלא לגדור הוא. גדיה מ"מ (תוס' מדרגו שמואל, והוא הרב"ש) ולי' טעמה משום דלמחי לא מהני ליה מדי שחל ויכלס להיכס מורח רביעית. הא רביעית מחייבין אותו כדאמרין בגמ' ואע"ג דלמחזיק דקמס בקעה מקום שנהנה שלא לגדור הוא. ה"מ צין בקעה לקבעה וכולל צנעין ד' אמות לטס הוא דלא בעין דליכא היקף ראיא, אלא בשביל היקף צהמות שלא יכנסו לשדה ניקף לגדור גדר של עץ טפחים המונע מליכנס בהמה (שם). הבית והעלייה של שנים. צית של זה והעלייה של זה שחלקו קן צנחלת אפיין (ב"מ ק"ח). אומר בעל העלייה לבעל הבית לבנות. החומה והמקרה התחתונה המוטלין עליו לצנות והוא יצנה החומה מן המקרה ולמעלה ומקרה העליונה של גג (שם). הדי לצנו עד מקרה התחתונה, וירושב בה עד שנותן לו יציאותיו. ואח"כ ילא ממנו ויכנה עלייתו (שם). בתוישב בדבר. נעין צה עד שתישצ' דעתו להשיב הכלס (גיסין טו). נתנה לחברו הוא מעל. העות מעל שהוציא לחולין (מעילה ב). דיוין שנתם לו הוציא מיד הקדש לחולין (מגיגה י) שפאה חצירו צמחנה והוא יטלם להקדש (ב"מ צט). וחצירו לא מעל. כלל שפעה הוא צה. דהא דדייה הוא ועליה דהאין לשלמי להקדש כדכתיב (ויקרא ה) ואשר נתן מן הקדש יטלם (מגיגה י). בנאה לתוך ביתו הדר לא מעל כו'. מ"מ. מגיגה (ט) פרכין מבי משקל שקליה מה לי בנאה הוא מה לי נמה לחצירו, ואוקמינן בגזבר שאני קודש מסורין לו עסקינן. דכלאו הכי נמי ברשותיה הוה מתחיה חייב ואע"ג דלא מדעת הקדש עמד: בהקדש ליכא למימר שלא מדעת דדעת שכינה איכא הלכך כהדיוט מדעת דמי: אין

הוא שהיה על פי ארובה. והוא שהיה על פי ארובה. אפילו נחצר דלא קיימא לאגרא דהוה ליה זה נהנה זה לא חסר, דהא הכא שלא מדעת הקדש דר וקאמר דמשלם מעילה להקדש (ב"מ צט).